TOEN ZE OOK JONG WAREN

DAVID MAENE

Schrijver: David Maene

Coverontwerp: David Maene

ISBN: 9789464802405

© David Maene

Laat ons beginnen met het einde van dit boek. Tijd besparen voor degene die toch al van plan waren de short cut te nemen naar de laatste pagina (hopelijk hebben ze deze zin al gelezen want anders wordt dit een kleine mindf***). Voor mij een kans om meteen duidelijk te maken waarom ik dit boek ben beginnen schrijven. In een nut shell, ik sprak te weinig met mijn ouders. En eenmaal ik die wereld ben ingestapt ging het universum open. Dit is hun verhaal, gezien door mijn ogen. Soms een half oog, een blind oog of met een tranend oog. Maar onthoud vooral, wanneer de ogen verblind worden door de zon voel je nog steeds haar warmte.

Een korte kennismaking

Goeieavond allemaal en welkom op deze eerste bijeenkomst ‘Ik ben gescheiden, wat nu?’ voor beginners. Ik zou eerst willen vragen aan Katrien om de zaal te verlaten en nieuwelingen een kans te geven hun verhaal te doen. De bijeenkomst ‘Ik ben alweer gescheiden, wat nu?’ is in de zaal hiernaast. Ik weet dat de koffie het drinken niet waard is maar dat krijg je nu eenmaal als je dingen te veel hergebruikt.

Ok, nu we allen op de juiste plaats zitten, zal ik mezelf even voorstellen voor deze eerste samenkomst. Mijn naam is David Maene, ik ben recentelijk gescheiden na een relatie van 12 jaar. Mijn ex-vrouw en ik hebben samen beslist dat het huwelijk niet meer verder kon. Zoals het zo mooi en simpel verwoord wordt, het was op. Wanneer elke rit naar huis voelt als een rit naar de tandarts kan je jezelf vragen beginnen stellen. En net als bij de tandarts brak alle hel los wanneer de boor werd uitgehaald. Een oorverdovend gekrijs van een motor met een veel te hoog toerental, klaar om iets kapot te maken. Het stemgeluid van mijn ex zal altijd blijven nazinderen.

Er waren zeker ook mooie herinneringen van prachtige momenten had ik een geheugen gehad met grotere

capaciteit. Na de crash van ons huwelijk ben ik nog de zwarte doos gaan opzoeken. Verward en €100 armer heb ik die zwarte doos achter mij gelaten en geaccepteerd dat het eerder een zwart gat was. Vanaf dat punt moest ik alleen verder. De zoektocht naar wie ik echt was kon beginnen. Het zou een fantastisch verhaal worden met nog vele ongeschreven hoofdstukken. Wie weet schrijf ik er ooit eens een boek over.

Goed, dit was de korte introductie over wie ik ben. Laat ons de cirkel rondgaan zodat iedereen zich kan voorstellen. Jonge man, jij mag eerst.

'Ik ben Wesley, eigenlijk ben ik ook de verkeerde zaal binnen gekomen. Ik dacht dat dit een Dungeons & Dragons samenkomst was.'

'Om de zoektocht naar jezelf te beleven heb je ook een grote dosis fantasie nodig dus op zich is dit ook een soort D&D. Ik mag aannemen dat je vrijgezel bent. Creëer eens een leuker leven voor jezelf.'

'Euh…ok…euh… Ik ben Wesley, een tovenaar level 53 en …'

Wacht, wacht. Hier moet ik je toch even onderbreken. Ik weet dat je wat fantasie mag gebruiken maar het is niet omdat je een baard hebt dat je meteen 53 bent. Neem maar 28 zodat Antoinette stopt met haar bril af te kuisen.'

'Euh…ok… Ik ben Wesley…'

‘En neem anders ook een andere naam, Wesley is eerder een naam voor een tuinkabouter. Gebruik een echte tovenaarsnaam. Neem anders Harry. Harry potlood met de stoppelbaard’.

‘Euh…ok…euh… mijn naam is Harry, ik ben…’

‘jij bent... prachtig verhaal, kort en krachtig… Volgende’.

‘Jij daar met dit boek in je handen, nu is het aan jou’.

Waarom ben jij hier?

Een langere kennismaking

De meeste van ons praten te weinig met onze ouders en grootouders, kortweg, onze dichtste familie. Degene die we graag zien maar te weinig zien. En met praten bedoel ik niet een eenrichtingsweg waarbij jij praat en de andere denkt 'Wat eten we vanavond'. Of omgekeerd, jij 'luistert' naar de angstkreet van een geliefde terwijl je denkt dat je beter van energieleverancier zou veranderen. Jouw concentratievermogen wordt beperkt door een flikkerend lampje van een rookmelder aan het plafond. Ik heb het over echt luisteren en reageren met een welgemeend antwoord dat ook nog eens duidelijk maakt dat je de vraag hebt begrepen. Neen, van echt communiceren komt er te weinig in huis. Wanneer beseffen we dit? Als ze er niet meer zijn? Dan blijven we achter me veel vragen waarbij het antwoord enkel door onze eindeloze fantasie kan beantwoord worden. Onnodig om daarbij duidelijk te maken dat de kloof tussen jouw ingebeelde antwoord en de reële uitleg mijlenver uit elkaar zou kunnen liggen. Om dan verder te moeten leven met wat je denkt de waarheid te zijn maar het waarschijnlijk niet is. Je kunt jezelf voornemen om positieve feedback te

geven op die vragen en zo blitzkrieg-gewijs verder te gaan met jouw gelukkig leventje. Zou je ook echt kunnen doen maar geef nu eens eerlijk toe. Als het gaat over levensvragen dan zijn we toch getiktakt om meteen te beginnen aan een negatieve spiraal tot onder in die eindeloze put. Misschien ben je eerder het type dat zich kan distantiëren van al die vragen met het welgekende 'het interesseert mij niet' om dan op je oude dag te moeten constateren dat het je nu toch wel interesseert. Te laat. Altijd doen we het onszelf aan om te laat te zijn. We zijn elke dag zo druk bezig met iets te maken van ons eigen leven dat we vergeten wie ons dit leven heeft geschonken. Het gaat aan ons voorbij tot we zelf kinderen krijgen want eenmaal je zelf dat piep klein wondertje in je handen krijgt zou je toch moeten gaan beseffen dat jij ooit zelf dat wondertje was in de armen van je ouders. Jammer genoeg brengt elk van deze wondertjes een gigantische waslijst mee van dingen die nog moeten gebeuren en waarvoor jij als ouder verantwoordelijk wordt gesteld. Daar begin je dan aan met volle moed, niet wetend dat die waslijst sneller wordt aangevuld met nieuwe taken dan het verdwijnen van de hoeveelheid taken die je hebt afgevinkt. Dagen worden maanden, maanden worden jaren, haren worden grijzer en grijzer en… ok, ik denk dat ik wel duidelijk genoeg ben vooraleer dit boek lijkt op een depressie op steroïden. Neen, ik schrijf hier geen depressie van mij af. Ik heb ook de nodige struggles in mijn leven gehad en aangezien ik voorlopig nog vol in het leven zit, zijn de struggles ook nog vol in leven. Ik zou er beter mee trouwen om dan officieel te kunnen aantonen, zwart op wit, dat mijn leven soms echt k**

is. Sorry, we dwalen af van het punt dat ik probeer te maken. Dus daar zit ik dan in het gemeentehuis, de burgemeester voor mij, een lege stoel naast mij want mijn mentale miserie is niet zichtbaar. De burgemeester doet zijn speech want hij heeft waarschijnlijk al grotere gekken voor zich gehad en voor ik het weet ben ik getrouwd met het stemmetje in mijn hoofd. Wat volgt zijn de laatste woorden van de burgemeester 'Je mag de bruid nu kussen'. Ik laat jullie verbeelding wel de rest doen. Geen applaus in de zaal want die was leeg. Blijkbaar zijn de grenzen van fictie en realiteit toch nog net duidelijk genoeg om hier in mijn eentje te zitten, burgemeester niet bijgerekend want die wordt betaald om dit te doen. Misschien had ik toch moeten doorduwen voor een huwelijk in de kerk. Daar hebben ze een veel ruimere geest aangezien ze al eeuwen bereid zijn om iemand onzichtbaar te volgen. Bij deze hadden ze mij hoogstwaarschijnlijk aan het kruis genageld om te willen trouwen met hun god, aangezien je twee onzichtbare entiteiten moeilijk van elkaar kunt onderscheiden. Als God ons heeft geschapen, is hij dan ook niet een klein beetje die stem in mijn hoofd die voor al mijn miserie zorgt? Is dit huwelijk dan toch legitiem? Was dit mijn punt?

Ik vrees dat we eventjes zullen moeten pauzeren want ik ben mijn punt kwijt.

Dit boek is geen uitgestrekte depressie…. Hier ben ik weer. Fris als een hoentje. Geen idee wat dat betekent. Meester Google heeft mij het ooit eens uitgelegd maar mijn geheugen is extreem selectief zonder enige vorm van logica. Ik zou

perfect de volledige tekst van, i'm a Barbie girl' kunnen zingen terwijl ik kijk hoe mijn huis afbrandt door iets dat ik ben vergeten uit te zetten. Ik weet nog steeds niet wat de vonk heeft doen ontstaan maar zing wel, Come on Barbie, let's go party. Hahaha yeah… Dit is nooit echt gebeurd, voorlopig toch, maar het zou perfect eender welke dinsdag kunnen gebeuren en dan hoeft het niet eens dinsdag te zijn. P.s. Aqua was een fantastisch band en heeft mijn jeugd veel kleur gegeven (vooral blauw dan). De aantal keren dat ik heb gefantaseerd over mijn Barbie girl, Lene Nystrom, waren niet bij te houden. Ik had ook geen vriendinnen. Misschien zijn de twee wel gelinkt… Even tijd nemen voor zelfreflectie… En we kunnen weer verder.

Het geheugen is wel een fascinerend iets en om dit te illustreren neem ik jullie (want ik verwacht toch minstens twee lezers) mee naar het huidige moment. Na mijn scheiding een klein jaar geleden ben ik voorlopig bij mijn grootouders komen inwonen tot ik een nieuw huis vindt. Ik heb mijn kindjes met een week/week regeling dus woon ik een week bij mijn grootouders en een week bij mijn kinderen in mijn pre-scheiding huis. Mijn grootouders wonen samen met mijn nonkel (die Erwin heet maar dat ik peter noem omdat hij de peter is van mijn oudste broer en we allemaal kuddedieren zijn) in zijn huis dat voordien het huis van mijn grootouders was. Jaren geleden had hij het huis gekocht omdat 'Ik heb mijn ouders in huis genomen' beter klink dan 'ik woon nog bij mama en papa'. Strategisch gezien een goede keuze zou je dan denken. Mijn nonkel is nog steeds vrijgezel. Hij heeft het

hart op de juiste plaats maar te ‘verstandig’ om naar datzelfde hart te luisteren.

Dus om terug te keren naar het fascinerende geheugen. Mijn opa heet Willy maar dat zal hem worst wezen want hij heeft al vele jaren last van dementie. Maar in het stadium waar hij nu in zit zou ik niet durven zeggen dat hij er last van heeft. Als we samen aan tafel zitten om te eten dan lacht hij altijd vrolijk naar mij terwijl hij telkens weer opnieuw dezelfde kinderliedjes zingt van ver voor mijn kindertijd. Als ik dan van tafel ga hoor ik hem telkens weer vragen ‘Wie is dat?’ aan mijn oma. Terwijl ik dit aan het schrijven ben, begin ik pas te beseffen hoe de combinatie van zingen en lachen terwijl hij naar iemand kijkt dat hij niet kent toch op z’n minst verontrustend is. Dit gegeven schijnt nu ook wel een nieuw licht op die nachtelijke bezoeken die ik kreeg waarbij hij lachend naast mijn bed stond. Toen vond ik het wel schattig maar nu…. Net iets minder schattig. Het is dan ook donker met enkel de straatverlichting die zijn tandeloze lach verlicht…. Notitie aan mezelf, een sleutel voor die deur. Dan kan hij ’s nachts enkel maar de klink naar beneden doen, en weer naar boven, en weer naar beneden. Krakende zoals een oude klink in een oude deur altijd doet. Ik heb een licht voorgevoel dat ik mijn nachtmerrie van komende nacht aan het beschrijven ben dus bij deze laat ik het hierbij. Ik kom morgen terug met een update.

Goeiemorgen, ik heb de nacht overleeft. Geen nachtelijk bezoek en geen nachtmerrie. In alle eerlijkheid heb ik gisteren de situatie wat over geanalyseerd. Het hele gegeven met mijn

grootouders is momenteel op een punt gekomen dat de tristesse ervan afdruipt. Meer dan een decennia geleden heb ik leuke tijden beleeft met hen. De band die ik had met mijn opa was goed en ik kon genieten van zijn oneliners. Wanneer hij een bier bestelde was dit altijd een bruin biertje want hij moest geen blonde hebben, 'maar enkel als het over bier gaat, natuurlijk'. Daar zie ik opnieuw die glimlach op zijn gezicht en het is die glimlach die ik mij zal blijven herinneren (met tanden toch een mooier beeld). Waarschijnlijk had ik een ander verhaal geschreven, was ik blond geweest en diezelfde zin 's nachts zou horen in de schemering van een lantarenpaal. Hannibal lector zou er een punt aan kunnen zuigen. Een andere oneliner die hij heel graag uitsprak was de volgende. Telkens ik over een overschreden houdbaarheidsdatum sprak van een product in de koelkast zei hij 'je smijt je vrouw toch ook niet weg als ze overtijd is'. Meestal antwoordde ik daarop 'tuurlijk wel'. Daar stopte het gesprek want sarcasme was blijkbaar pas trending ver na zijn geboorte. Enkele weken terug was ik in een fotoalbum aan het bladeren. Na een scheiding is zelfmarteling een natuurlijke menselijke reactie dus deed ik dit enkel om mijn menselijkheid enige eer aan te doen. Ik zag een foto terug van mijn opa met een glas bier (bruin natuurlijk) op een terrasje in Durbuy. Ik was daar samen met hen en mijn toenmalige vriendin (Een brunette want ik zou de concurrentie met 'de Willy' niet aan kunnen). Op de tafel stond een videocamera want mijn opa hield ervan om te filmen. In die tijd werd alles nog vastgelegd op cassetten en was het samenstellen van verschillende beelden een huzaren stukje. Dit herinnert mij

eraan dat de technologie zo snel gaat dat zelfs ik mij oud zou kunnen voelen. Mijn lichaam probeert mij dat al jaren duidelijk te maken maar voorlopig negeer ik het nog. Als het mij lukt om dit vol te houden tot aan mijn dementie dan zou ik theoretisch gezien de eeuwige jeugd gevonden hebben. Teleurstelling wordt dan ook enkel behaald wanneer theorieën worden uitgewerkt in de praktijk.

Toen ik de jongere versie van mezelf was en mezelf verwende op een concert, stond ik helemaal vooraan met mijn fotocamera want dat was wat kinderen zoals ik deden. Probeer je in te beelden hoe ik daar stond. Met de fotocamera tegen mijn oog want enkel zo kon je een perfect gerichte foto nemen. Telkens ik een foto had genomen ging mijn vinger naar de rechterbovenrand van het toestel om aan een wieltje te draaien om het bobijntje dat in het toestel zat enkele centimeters verder te krijgen. Zo kon ik de volgende foto nemen. Nog een klein detail om jouw verbeelding dichter bij de realiteit te krijgen, het waren altijd heavy metal concerten waar ik tussen de moshpits zat… met mijn fotoapparaat tegen mijn oog. Een keer vloog mijn toestel uit mijn handen en zo snel als ik kon ben ik erachter gedoken. Ik heb het overleefd maar dit had zeker minder gunstig kunnen uitdraaien. Nadat ik de kunst van de fotografie had uitgewerkt kon ik het bobijntje binnen brengen in een winkel om te laten ontwikkelen. Dan kreeg je een stapel foto's terug, zwart, een half gezicht, een wazige vinger, een oog (geen idee hoe die daartussen kwam). Maar dan… uit de stapel miskleunen kwam hij, die ene foto die alles goed maakte. De

heilige graal waarvoor je telkens weer dezelfde marteling onderging. Die ene foto waar je de perfectie van een concert kon voelen. Waar je het zweet van de zanger nog kon ruiken. Het was hard werken maar telkens ik die foto terugzie staat ik daar opnieuw. Tussen het uitschot. One with the pack. Hier hoorde ik toen perfect thuis.

Terug naar mijn grootouders en een andere foto die mij terugnam naar het verleden. Genomen tijdens een wandeling met de hele familie. Ik denk dat het in Italië was maar ook mijn geheugen zit vol met zwarte gaten. Toen Tijdens het wandelen in een bosrijk gebied begon Oma het moeilijk te krijgen om de fysieke inspanning verder te zetten. Maar nergens was er een bankje om de verouderde versie van haar lichaam te doen rusten. Ik, barmhartig als ik was (jeugdige onwetendheid), ging mezelf op handen en voeten plaatsen om mezelf te transformeren in een rustbank. Op de foto is te zien hoe ik daar zit. Met een grimas die duidelijk laat uitschijnen dat ik het gewicht van de last op mijn rug verkeerd had ingeschat. Minuten voelden aan als uren en eenmaal ze weer recht stond was het geen sinecure meer om zelf nog recht te geraken. Meteen een enorme last van mijn schouders, maar dan ter hoogte van mijn rug. Iets verder stond mijn grootvader gehurkt alsof hij ook net een zware ontlasting had gekregen. Geen al te gek idee aangezien alle rustbanken en toiletten hand in hand met de noorderzon waren verdwenen. Misschien waren mijn verwachtingen midden in een bos wat te hoog maar als je ‘moe kaken, moe je kaken’. Eenmaal ik iets dichter bij mijn grootvader was, was

de behoefte voor een grote behoefte toch niet aan de orde. Hij was bezig met wat rek- en strekoefeningen te doen. Dat doe je nu eenmaal in een bos als oude man, blijkbaar. Terwijl ik dit schrijf is het al donker geworden. Ik zit rustig op een bankje aan de rand van een bos. Misschien wordt het tijd om mij te herlokaliseren want met elke toets dat ik indruk wordt er een minuscuul vliegje vermoord. Gelukkig voor mijn toetsenbord hebben die vliegjes geen aanzienlijke hoeveelheid bloed in hun lijfjes. Waarschijnlijk zijn het gewoon lege lijfjes die op mijn notebook neerdalen om een duivels plan uit te voeren. Harteloze monstertjes… sterf … sterf … sterf… oooohhhh, eentje kijkt super schattig naar mij… sterf… (niet echt gebeurd, hij was helemaal niet schattig)

Na mijn bloeddorstige ervaring met de duivelskinderen heb ik een betere plaats gevonden om mijn focus terug te vinden. Boven in mijn kamer bij mijn grootouders. Eigenlijk kun je dit wel bezien als een zielige wending in mijn leven. Slapend in een klein kamertje omringd door oma's hangend kledij. Nu vraag ik mij wel af. Wanneer je al bent gezakt tot de diepste regionen van zieligheid en per toeval zo'n kleed aandoet. Daarna aan het raam gaat staan als een veredelde gordijn om te gluren bij de buren. Zak je dan nog verder of blijf je hangen op een status quo? Eender hoe, daar ging ik dus als gordijn, mij afvragend waarom mensen die een televisie hebben in hun slaapkamer, geen porno kijken. Terwijl een deuntje in mijn hoofd weerklinkt, gevolgd door de woorden 'welkom in het laatste level, zieligheid voor gevorderden'. Nog even en ik

ben expert. Hoera voor mezelf. Als mijn ouders nu niet fier zijn, dan eet ik mijn schoen op.

Toen ik daarnet binnen kwam waren Opa Willy en Oma Jeaninne aan het avondeten bezig. Mijn opa kijkt naar mij 'Wie we hier hebben, zet je neer en eet maar mee.' (Hij praat wel in het lokale Brugse dialect maar om verstaanbare reden heb ik het vertaald). Ik leg opa uit dat ik al heb gegeten en zet twee stappen vooruit. 'Wie we hier hebben, zet je neer en eet maar mee'. Het leven kan toch zo simpel zijn. Ik zet terug een stap achteruit. Oma bekijkt dit schouwspel met een zweem van jarenlange frustratie. Zij draagt de echte last van een geliefde met dementie. Een keer heeft ze de woorden laten ontglippen 'Hij zou er beter niet meer zijn'. Klink grof maar ik begrijp het wel. Hoe graag kun je iemand blijven zien wanneer die persoon de realiteit voorbij is en leeft in 'nooit gedacht land'. Ik weet dat ze hem niet echt kwijt wil maar toch zal die gedachte nooit ver weg zijn. Ik zie ze doodgraag maar als dit oud worden is dan hoeft het voor mij niet zo lang te duren.

Terug in mijn kamertje zet ik mij op het bed om verder te schrijven. Bij het openen van mijn notebook zat er nog een vliegje levend tussen mijn scherm en toetsenbord. Die heeft net de reis van zijn leven gehad en het vult mijn hart met warmte dat ik hem dat nog heb kunnen geven voor hij stierf. Er wordt mij zo veel gezegd dat het de kleine dingen zijn in het leven die echt gelukkig maken…. Ja ja, deze komt met een warme gloed binnen.

Het idee van dit verhaal kwam na een gesprek met de persoon die mij het leven heeft gegeven, mijn Mama. Eerlijk is eerlijk, mijn Papa had er ook wel iets mee te maken. Laat ons zeggen dat iets in de oven steken net wat makkelijker is dan wat er in de oven gebeurt om telkens weer opnieuw een perfect wezentje uit die oven te halen. Ik gebruik het woord 'perfect' want we worden allemaal precies geboren zoals we horen te zijn. Onthoud die zin heel goed want de volgende keer dat je in de spiegel kijkt, wordt het eindelijk eens tijd om jezelf te zien als dat perfecte wezen dat je ook effectief bent. Precies zoals je moet zijn. Je had nooit anders kunnen zijn want dan was dat anders het nu en zo zou je veel cirkeltjes kunnen maken op de draaimolen. En als je moet overgeven mag je het zelf opkuisen.

Het prille begin

Maar eerst. Na mijn scheiding heb ik veel hoogtes en laagtes gekend. Was mijn leven een trektocht door België geweest, dan zat ik nu in de Ardennen. Heel toevallig bevond ik mij enkele maanden terug niet enkel mentaal maar ook fysiek op het grondgebied Luik, in het midden van de Ardennen. Mijn auto aan de rand van een of andere bekende rivier, klaar voor een tweedaagse trektocht door de bossen. Voor de eerste keer solo (wat reizen betreft toch). Ik wou gewoon alleen zijn want als man wenend aan de toog blijft toch sociaal onaanvaardbaar. Iedereen zegt het tegenovergestelde terwijl het stemmetje in hun hoofd één woord blijft herhalen 'loser'. Ik had meester google gevraagd om de beste en leukste wandelroute voor mij te zoeken en die had hij ook meteen gevonden. Nooit heb ik zo'n goede meester gehad die aan al mijn noden kon voldoen. En als ik het hem vroeg, ging hij met plezier incognito verder. Echt goede tijden hebben we samen beleefd.

Nu, eenmaal bij die wandelroute bleek ik mij een klein beetje misrekend te hebben bij het uur van aankomst, die dag was dit blijkbaar het uur van aankomst voor iedere wandelfanaat in België. Alsof ik net was aangekomen op een bijeenkomst van boomknuffelaars. In tijden van corona en sociale afstand was een boom knuffelen ook het enige verantwoorde alternatief. Door gebrek aan betere oplossingen en wifi ben ik

dan maar beginnen wandelen alsof mijn leven ervan afging. Ik moet toegeven dat de wandeling op zich fantastisch was. De keuze om meteen voor de langste route te gaan was dat minder. Het was een vrij mooie winterdag maar de dag ervoor had het geregend dus het pad lag er modderig bij. Mijn overmoedige zelf zijnde ging ik voor 14 kilometer ploeteren. Heuvel op, rivier over, heuvel nog verder op, zelfde rivier terug over, heuvel naar beneden, zelfde rivier terug over. Er was maar één weg om te volgen maar toch was ik blij dat er pijlen stonden om mij de weg te leiden. Vooral toen ik besliste om de kudde te verlaten. De splitsing die jongvolwassenen in echte mannen veranderde. Ik wuifde de concurrentie weg terwijl ik als enige de rode route nam. Niemand wuifde terug. Eenzaamheid, mijn vriend. Al moet ik er wel bij vertellen dat ik de sociale afstand niet altijd heb kunnen respecteren tijdens het eerste deel van de tocht. Voor zover ik bekend ben met de regels van een tocht door de wildernis denk ik er toch het volgende over. Wanneer je uitglijdt en dreigt te vallen in een kolkende rivier van tien centimeter diep, je het recht hebt om eender wat vast te nemen dat je kan redden van de val des doods. Ik blijf erbij dat ik dacht dat het een tak was, dat meen ik. Het was eerder een oude wandelende tak, die keek verstijft naar mij toen ik vastgreep wat ik vastgreep. Ik moet er geen tekening bij maken (zou ook moeilijk zijn met één vrije hand). De gedachte blijft in mijn hoofd spoken. Dit was iemands opa. Terwijl ik begon aan de rode route hoor ik hem nog zeggen ‘wie is dat?’ Die was duidelijk ook even de weg kwijt. Er waren nochtans pijlen.

De rode route ging van start. Stap één tot stap duizend, een rechte lijn richting de hemel. Net nog binnen mijn navigatie competenties. Ik herhaal dat ik geen wifi en dus geen kaart had. Wat ik wel had was een aandikkende bebossing en een zoektocht naar de routeaanduiding. Het begin van een race tegen de klok want nog een tweetal uren en het zou donker worden. Ik had mij volledig misrekend maar ik was hier nu en ik ging ervoor, dumbass. Gelukkig kwam er een medewandelaar aangelopen die mij kon helpen. 'Meneer, weet u de weg van de rode route?' correctie, we zaten in Wallonië dus het was in het frans te doen, 'mecieu, voet chavez le sjemain rouche?'. Voor alle duidelijkheid ben ik Franstalig opgevoed maar mijn mama kon met moeite haar moedertaal schrijven ten gevolge schrijf ik dus ook mijn moeders taal. De man verstond mijn perfecte Franse zin en lachte vriendelijk naar mij. Daarna wees hij in de richting van de enig mogelijke weg die ik kon volgen. Om dit ook wat te kaderen. Wanneer ik mijn sleutels kwijt ben vind ik ze na lang zoeken meestal terug in mijn broekzak. Ik heb er duidelijk geen benul van waar ik aan ben begonnen. Mijn primitief brein schakelde meteen mijn overlevingsmodus aan waarbij ik braafjes de man volgde. Er volgde een kleine woordwisseling maar ik begon bewust net iets trager te wandelen. Na enkele minuten liep ik een tiental meter achter de man aan. Ik had zo een beetje het vermoeden dat mijn derriere aan mijn benen had doorgeven niet verkracht te willen worden. De tien meter werd al snel vijftig meter. De perfecte afstand tussen ons, hoe ver kan een man schieten?

Enkele kilometers verder op zie ik de man verdwijnen achter een boom. Minder fijne gedachten razen door mij hoofd terwijl ik voorzichtig verder wandel in de richting van de verdwenen man. Mijn hart versnelt, mijn snelheid vertraagt en de afstand wordt kleiner. Plots komt de man weer tevoorschijn van achter die welbepaalde boom om zijn tocht verder te zetten. Hij bevindt zich nu op schietafstand dus vertraag ik nog wat meer. Dan gebeurde het ondenkbare. De man verdwijnt opnieuw voor mij ogen. Dit keer de grond in. Langs de rand van het pad waren er modderpoelen die blijkbaar een stuk dieper zijn dan je op het eerste gezicht zou denken. De wandelaar had zich duidelijk misrekend. Enkel seconden later kwam een moerasmonster uit de grond gekropen. Dit was mij kans. Zo snel als ik kon wandel ik het monster voorbij. Ik knik even met mijn hoofd omdat mijn ouders mij goed hebben opgevoed en maak dat ik wegkom. Als God je een hint heeft, dan neem je die aan zonder twijfelen. Toen ik ver genoeg was keek ik nog even achterom. Het monster leefde nog maar moest nog even bekomen. Het deed mij terugdenken aan die ene keer dat ik samen met mijn broer door het bos reed op weg naar huis. Op een kruispunt door het bos zagen we een brommer langs de kant van de weg liggen die duidelijk aangereden was. De unieke felle roze en gele kleur deed ons vermoeden dat dit wel eens de brommer van onze andere broer zou kunnen zijn. Er was al wat commotie rond het ongeval dus gingen we toch maar eens een kijkje nemen om toch zeker te zijn dat alles in orde was. Ik zag mijn broer daar liggen, naast de gracht, hij leefde nog maar moest nog wat bekomen. We hebben even met ons

hoofd geknikt naar hem en zijn dan verder gefietst. Geen idee wanneer je als tiener medeleven kweekt maar toen duidelijk nog niet. Terug naar de mooiste route van de Ardennen. Ik heb nog enkele tientallen meters gewonnen toen ik voor de laatste keer achter mij keek. De man was duidelijk voorbereid aan deze tocht begonnen. Hij deed zijn kleren af om de nieuwe kleren die hij uit zijn rugzak haalde aan te doen. Dit was de laatste keer dat ik de man zag. Ik werd niet verkracht.

Enkele kilometers verder begon de zware ondergrond van de weg zijn tol te eisen. Ik begon te vertragen en elke stap die ik zette werd zwaarder en zwaarder. Ik was bijna bereid op te geven tot een openbaring tot mij kwam. Niet echt tot mij, eerder naast mij. In de vorm van een oud koppel die aan een strak tempo mij voorbij wandelden. Mijn ego werd meteen vurig aangestoken en adrenaline werd door mijn lijf gepomp. Als ik eraan terugdenk heb ik die mensen nooit kunnen bedanken. Ik weet eigenlijk zelfs niet wat er met hen is gebeurd. Die waren zo snel weg. Misschien waren ze een fata morgana of zijn ze gegrepen door een beer. Eender hoe, ik ben onschuldig. Ik moest weer verder, dit avontuur was nog niet afgelopen. Ik ben hier met een reden. Mijn huwelijk heeft zeven jaar geduurd. Wat mijn totale relatie met mijn ex-vrouw afklopt op twaalf jaar. Het waren geen slechte jaren. Vier prachtige kinderen die mijn leven, leven geven. Je zal me hierover nooit horen klagen en ik ben al zeker niet de persoon om weg de kwijnen in het verleden. Net als wie je bent altijd precies is zoals je altijd zou zijn. Dan is wat gebeurt altijd precies wat zou gebeuren. Gemaakte keuzes kunnen niet

meer bijgeschaafd worden. Die vertakking zou een fantasiewereld worden, gevoed door spijt en onmacht. Eenmaal gevangen in deze alternatief wereld, is de enige dokter die je nog zou kunnen helpen Dokter Strange. Wat als? Een vraag die ik mezelf niet meer stel. Het enige dat je kunt doen met het verleden is bestuderen, begrijpen en eruit leren. Het enige wat dit leven geeft is een kans om te blijven leren. De ervaring van wat hier en nu is. Tussen mijn ex en ik was het op. Na die twaalf jaar was de weegschaal van de relatie zo scheefgetrokken dat er iemand moest opgeven. We wisten het beide maar slechts één van ons twee had het lef om de knoop door te hakken. Uiteindelijk weet ik nu al dat ik haar dankbaar zal zijn wanneer de tijd er rijp voor is. Momenteel zit ik nog in het verwerkingsproces en dat is net de reden waarom ik hier ben. Deze tocht was de eerste keer in mijn leven dat ik volledig alleen ergens naartoe was gegaan. Twee dagen alleen maar ik. Ik, ik, ik… Iets waar ik de jaren voordien altijd bang voor was. Mezelf. Dat eigen zelf dat zijn hart had afgesloten wanneer hij de pijn niet meer wou voelen. Die de angst van liefdesverdriet niet kon plaatsen en er dan maar een film heeft van gemaakt. Een van mijn beste vrienden had mij ooit verteld dat ik de regisseur ben van mijn eigen leven. Een quote die hij had gehoord van zijn surrogaat vader, Sylvester Stallone. Die woorden zijn mij bijgebleven en hebben mijn denken verder ontwikkeld. Hoe kun je een regisseur zijn wanneer je geen draaiboek hebt? Hoe kun je de film leiden wanneer elke acteur improviseert? Dat gaat niet en daar ligt de grootste angst van de doorsnee homo sapien, loslaten van de illusie van controle. Het leven draait niet om